

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce L. M., zastoupeného JUDr. Marií Starečkovou, advokátkou se sídlem Pernerova 1490, Pardubice, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 5. 2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 10. 2003, čj. 28 Ca 124/2002 - 28,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá přezkoumání a zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. od 4. 6. 2002.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že napadený rozsudek vychází ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisech a v určité části je s nimi v rozporu. Poukazuje na svůj zdravotní stav a uvádí, že krajský soud nevěnoval dostatečnou pozornost

jeho tvrzení a nevyžádal si nezávislý znalecký posudek od jiného orgánu nebo alespoň z jiného místa resp. kraje. Posudek vyžádaný soudem je prakticky posudkem žalované. Krajský soud měl věnovat větší pozornost rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2002 o tom, že stěžovatel pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav má podstatně omezenou možnost pracovního uplatnění. Soud se rovněž nevypořádal se skutečností, že žalobce je stále, ode dne odnětí důchodu (od 6. 6. 2002) v pracovní neschopnosti. Nehodnotil ani tu skutečnost, že i k soudnímu jednání chodil o berlích a stál jen s obtížemi. Pro dokreslení uvádí, že v současné době se žalobci přiznává znovu částečný invalidní důchod.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Nezjistil ani, že by řízení před soudem bylo zmatečné, nebo bylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a ani neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné nebo, že by šlo o případ, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Kasační stížnost neshledal důvodnou, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Ze spisu krajského soudu a správního spisu žalované vyplynuly následující, pro věc rozhodné skutečnosti.

Posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích se při jednáních ve dnech 28. 3. 2002 a 29. 4. 2002 zabýval zdravotním stavem stěžovatele a dospěl k závěru, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatele odpovídá postižení uvedenému v kapitole XV, oddílu H, položce 56 písm. b), přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v platném znění, „tj. 20 %“. Stupeň zdravotního postižení se ve smyslu § 6 odst. 4 citované vyhlášky nezvyšuje. Jde o omezení pohyblivosti kolen. kloubu, středního stupně, jednostranné. Stěžovatel tedy dle tohoto posudku není již nadále plně ani částečně invalidní. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu nepříznivého zdravotního stavu nedosahuje hodnoty ani 33 %, rovněž se nejedná o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v platném znění, umožňující soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, ani se nejedná o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 4 téže vyhlášky značně ztěžující obecné životní podmínky.

Rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích ze dne 3. 5. 2002, čj. OSSZ/02/Cho/65 bylo vysloveno, že stěžovatel je občanem se změněnou pracovní schopností podle § 21 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb. (dle přílohy k tomuto rozhodnutí není schopen těžké fyzické práce při trvalém stání, stání na žebříku).

Rozhodnutím žalované ze dne 14. 5. 2002, bylo vysloveno, že se stěžovateli podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění od 4. 6. 2002 odnímá plný invalidní důchod. Z odůvodnění tohoto správního rozhodnutí je zřejmé,

že žalovaná vycházela z citovaného posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích.

Opravným prostředkem (od 1. 1. 2003 žalobou) podaným u Krajského soudu v Hradci Králové dne 19. 6. 2002 se stěžovatel domáhal přezkoumání tohoto rozhodnutí žalované.

Shora označeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byla tato žaloba zamítnuta. Krajský soud vycházel zejména z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (detašované pracoviště v Hradci Králové) ze dne 6. 12. 2002, zpracovaného posudkovou lékařkou na účasti dalšího odborného lékaře z oboru ortopedie, podle kterého stěžovatel k datu vydání napadeného rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení nebyl plně ani částečně invalidní (§ 39 odst. 1 a § 44 odst. 1 nebo 2 zákona č. 155/1995 Sb.). V posudku je mj. konstatováno, že od přiznání plného invalidního důchodu od 15. 12. 2000 se zdravotní stav posuzovaného příznivě stabilizoval.

Posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti nemůže provést sám soud, neboť nemá medicínské znalosti. K tomuto účelu jsou dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zřízeny posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Tato jejich pravomoc v soudním přezkumu byla opakovaně přezkoumávána Ústavním soudem i Nejvyšším správním soudem, vždy se stejným závěrem, že úprava posouzení zdravotního stavu a poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti těmito komisemi je legální a není v rozporu s ústavním pořádkem, základními lidskými právy, ani s žádným jiným platným zákonem. Soud prověřuje výsledek posouzení této komise z hlediska, zda jsou vyloučeny pochybnosti o úplnosti podkladů, na základě nichž bylo posouzení prováděno, zda nevznikají pochybnosti o diagnózách onemocnění, o určení rozhodující příčiny nepříznivého zdravotního stavu, jeho zařazení dle vyhlášky č. 284/1995 Sb. a okruhu zaměstnání, která zjištěným onemocněním vyhovují a která je posuzovaný schopen vykonávat.

Již z tohoto důvodu nemůže obstát námitka stěžovatele, že tento posudek byl prakticky posudkem žalované a že soud si měl vyžádat další („nezávislé“) posouzení, když oba posudky dospěly ke stejným závěrům a nelze ani dovodit, že by vycházely z neúplných podkladů, či nesprávných závěrů o diagnózách. Ostatně ani žalobce u jednání v tomto směru nevznesl žádné námitky. Nelze přihlídnout ani k tvrzení, že „v současné době“ (tedy zřejmě v době podání kasační stížnosti) probíhá řízení o přiznání částečného invalidního důchodu, a to již se zřetelem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., dle kterého ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží (pokud se dokonce nejednalo o skutečnost, která nastala až po vydání napadeného rozsudku). Pro úplnost je nutno uvést, že ze samotné okolnosti, že žalobce byl uznán osobou se změněnou pracovní schopností nelze dovozovat jeho nárok na přiznání invalidního důchodu. Jde o odlišná správní rozhodnutí s odlišnými podmínkami a různým účelem.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu